

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ДУ «НАУКОВО-МЕТОДИЧНИЙ ЦЕНТР ВИЩОЇ
ТА ФАХОВОЇ ПЕРЕДВИЩОЇ ОСВІТИ»
РЕГІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТСЬКИЙ ЦЕНТР БНАУ

МАТЕРІАЛИ

Міжнародної науково-практичної конференції

АГРАРНА ОСВІТА ТА НАУКА: ДОСЯГНЕННЯ, РОЛЬ, ФАКТОРИ РОСТУ

**Інноваційні психолого-педагогічні,
лінгвістичні та правові засади аграрної науки
в умовах міжкультурної аграрної комунікації**

30 жовтня 2020 року

Біла Церква
2020

В процесі розгляду європейської заявки проводиться формальна експертиза і патентний пошук. За їх результатами в Європейському патентному бюлетені публікуються звіт про пошук і інформація про європейську заявці на видачу патенту. У звіті про пошук наводиться бібліографічна інформація про документи, знайдених ЄПВ, які в подальшому будуть використані для оцінки новизни і винахідницького рівня заявленого технічного рішення, описаного в заявці. У звіті не оцінює патентоспроможність заявки, а сам звіт пересилається заявникові для ознайомлення поштою до винесення остаточного рішення про видачу або відмову у видачі патенту. Це робиться для того, щоб заявник, ознайомившись з результатами пошуку і проаналізувавши їх, міг скорегувати або відкликати свою заявку, в разі відсутності в її матеріалах новизни або винахідницького рівня. Матеріали заявки публікуються через 18 місяців від дати подання. Вони містять опис, формулу, креслення і реферат. Тимчасова правова охорона винаходу починається відразу після публікації.

Далі, у разі сплати мита і надходження відповідного клопотання заявника, яке може бути подано не пізніше як через 6 місяців після публікації, ЄВП проводить експертизу по суті - аналіз матеріалів заявки на відповідність критеріям для отримання патенту і правилам оформлення.

Рішення по заявці виноситься декількома експертами ЄВП, в разі якщо, на їхню думку, заявка відповідає вимогам патентоспроможності, то приймається рішення про видачу патенту.

Патент вступає в силу за згодою заявника з підсумковим текстом опису, сплату ним мита та переказ пунктів формули винаходу на дві офіційні мови Конвенції, які не є мовами діловодства за заявкою, після чого заявник отримує патентну грамоту і стає патентовласником, причому європейський патент вважається виданим від дати публікації відомостей про його видачу в європейському патентному бюлетені. Необхідно врахувати, що в окремих країнах, зазначених в заявці при подачі, патент буде діяти тільки після перекладу патентної формули на офіційні мови цих країн [1].

Після публікації відомостей про видачу патенту треті особи, зазвичай конкуренти, можуть протягом 9 місяців, сплативши мито, подати в ЄПВ протест, спрямований на скасування видачі патенту, рішення по якому приймає спеціальний відділ ЄПВ. Можливі три варіанти рішення: анулювання патенту, збереження патенту в силі без змін, підтримку патенту в силі в скороченому або зміненому обсязі, за умови згоди з цим заявника, сплати їм необхідних мит та перекладу змін на дві офіційні мови, які не є мовами діловодства за заявкою.

Кожне рішення того чи іншого відділу ЄВП може бути оскаржене в тому відділі, рішення якого оскаржується або в спеціальному відділі з розгляду протестів. У разі якщо відділ визнав скаргу достатньо обґрунтованою, то він протягом місяця виносить нове скориговане рішення. У разі ж якщо скарга відхиляється, то вона автоматично передається до Апеляційної палати ЄПВ, рішення якої є остаточним і оскарженню не підлягає.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ:

1. The Unitary Patent Package: Twelve Reasons for Concern. Max Planck Institute for Intellectual Property and Competition Law, 2012. — 9 p

УДК 340.15

МАКАРЧУК В.В., канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

ПРАВОВИЙ РЕЖИМ ЗЕМЛЕКОРИСТУВАННЯ КОЛОНІСТІВ ТА ІНОЗЕМНИХ ПОСЕЛЕНЦІВ В РОСІЙСЬКІЙ ІМПЕРІЇ

В тезах розглядається правовий режим землекористування колоністів та іноземних поселенців на етнічних українських територіях Російської імперії у другій половині XVIII – першій половині XIX ст.

Ключові слова (Keywords): Російська імперія, землекористування, колоністи, іноземні поселенці, новоросійські губернії, правобережні губернії.

Внаслідок особливостей станової, імміграційної, переселенської політики, що проводилася на анексованих українських етнічних територіях країнами-загарбниками, з'явилися різноманітні категорії населення, земельна власність яких позначалася певною своєрідністю. З цими відмінностями мусила рахуватися Російська імперія, у складі якої на той час перебувала більшість етнічних українських земель.

Особливого правового статусу під назвою «поселян-власників» набула ще одна категорія підданих Російської імперії, поселених на казенних землях. Йдеться про колоністів чи іноземних поселенців, які засвідчили свою появу у Російській імперії у 1751 р. Цього року на постійне місце проживання із Австрії прибуло 432 особи [1, с. 84].

Перші згадки, як зазначає українська дослідниця історико-правового досвіду України в галузі правового регулювання інвестиційних відносин Степанченко О.С., про іноземних переселенців на рівні нормативно-правових документів є у Жалуваній грамоті генерал-майору Хорвату 11 січня 1752 р. Саме йому, генералу австрійської армії, доручалося завербувати військові полки для захисту південних кордонів імперії. Іноземним поселенцям обіцяні були значні земельні посілості, надані у вічне, спадкове користування.

З покладеним на нього завданням генерал Хорват блискуче впорався, отримавши довічну прихильність імператриці Єлизавети Петрівни. На кордонах із Туреччиною та Кримським ханством з'явилися два іноземних полки (гусарський і пандурський), сформовані із представників різних європейських народів, винятково православного віросповідання (серби, греки, хорвати, болгары, мад'яри). Місцем їхньої дислокації визначена Катеринославська губернія, на території якої завербованим іноземним воякам виділялися земельні посілості у розрахунку: капітанам – по 100; поручникам – по 80; підпоручникам – по 70; прапорщикам – по 50; рядовим – від 20 до 50 четвертин землі. Розселення іноземців на вказаних територіях сприяло закріпленню за губернією назви – Нова Сербія. З 1764 р. вона перейменовується у Новоросійську губернію [2, с. 60-61].

Юридичне закріплення початку німецької колонізації в Росію сталося з прийняттям Маніфесту Софією Ангальт-Цербською (Катериною II) 4 грудня 1762 р., що набув свого розвитку в Указі 22 червня 1763 р. Колоністам-переселенцям до Росії, надавалися численні пільги. На 30 років вони звільнялися від військової і цивільної служби, від сплати повинностей і податків. З прибуттям до Росії колоністам на шість місяців виділялося безкоштовне житло. Безвідсоткова позика надавала можливість будувати будинки, купувати інструменти, худобу тощо [3, с. 269-270].

Правовий режим землекористування пізніше регулювався затвердженням імператором рішенням Державної ради від 18 березня 1875 р. «Про устрій поселян греків і вірмен, поселених у Маріупольському і Ростовських повітах Катеринославської губернії» [4, с. 506], статті 8 і 10 цього документа надавала сільським громадам право отримати «владенні записи» на ділянки і угіддя їхнього користування. «Владенні записи» надавали право селянам-власникам на свій розсуд розпоряджатися земельними угіддями. Поселянам із числа греків та вірмен закон гарантував право власності на землі їхнього користування.

Особливий правовий статус мали також німці-меноніти та інші колоністи німецького походження. Така своєрідність була викликана умовами їхнього переселення до Мелітопольського повіту Таврійської губернії. Переселенці, прибувши у 1803-1804 роках із Західної Пруссії, отримували наділ розміром у 60 десятин землі на одну родину на умовах громадського користування із заборонаю її відчуження. Їх поземельний устрій колоністів у пореформений період регулювався «Правилами про устрій поселян-власників (колишніх колоністів), поселених на казенних землях» від 4 червня 1871 р. для поселян-менонітів, якими гарантувався пільговий правовий режим подушного оподаткування та інших повинностей впродовж найближчих 20 років. [5, с. 24]. Колоністи, як писав український правник С. Шелухін, «за забезпеченістю зайняли перше місце серед усього населення Росії» [6, с. 21].

Отже, у другій половині XVIII – першій половині XIX ст. в Російській імперії правове регулювання земельних відносин зводилося до забезпечення земельного устрою

різноманітних категорій населення, насамперед в українських губерніях. Відповідно колонізаційні процеси у новоросійських (на пільгових умовах) і правобережних (на звичайних умовах) українських губерніях відбувалися за окремими сценаріями. Правове регулювання режиму земель колоністів пізніше забезпечувалося уніфікованим порядком і поширювалося на іноземних поселенців усіх регіонів, якщо у законі не йшлося про інше.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ:

1. Кубузан В.М. Заселение Новороссии (Екатеринославской и Херсонской губерний) в XVIII – первой половине XIX века (1719–1858 г.г.) Москва : Наука, 1976. 307 с.
2. Степанченко О.С. Правове регулювання іноземного інвестування в Україну (XIX - поч. XX ст.) : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / Київський національний університет імені Тараса Шевченка. Київ, 2015. 203 с.
3. Устав о колонистах. *Полное собрание законов*. Санкт-Петербург : Тип. II отделения Собственной Е. И. В. Канцелярии, 1818. Т. XII. № 2423. С. 269–270. URL: http://nlr.ru/e-res/law_r/content.html
4. Об устройстве поселян греков и армян, водворенных в Мариупольском и Ростовском уездах Екатеринославской губернии. *Полное собрание законов*. Санкт-Петербург : Тип. II отделения Собственной Е. И. В. Канцелярии, 1877. Т. L. № 54. С. 506. URL: http://nlr.ru/e-res/law_r/content.html
5. Кавелин С.П. Исторический очерк поземельного устройства государственных крестьян. Москва : Типо-лит. В. Рихтер, 1912. 72 с. URL: <http://elib.shpl.ru/ru/nodes/22431-kavelin-s-p-istoricheskiy-ocherk-pozemel'nogo-ustroystva-gosudarstvennyh-krestyan-m-1912-trudy-obschestva-mezhevyyh-inzhenerov-vyp-2#mode/grid/page/1/zoom/1>
6. Шелухин С.П. Закон 14-го июня 1910 г. и поселяне-собственники (колонисты). Одесса : Тип. Е. И. Фесенко, 1913. 32 с.

УДК 329

ЧЕРНЕНКО В.Л., викладач

ДВНЗ «Білоцерківський механіко-енергетичний технікум»

РОЛЬ МОЛОДІЖНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ «ПЛАСТ» У НАЦІОНАЛЬНО – ПАТРІОТИЧНОМУ ВИХОВАННІ УЧНІВСЬКОЇ ТА СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ

В тезах розглянуто історію становлення і розвитку Українського «Пласту», діяльність молодіжної організації на українських землях, що входили до інших держав, організацію пластунського руху на інших континентах.

Ключові слова: «Пласт», пластуни, пластові частини, скавтинг, юнацькі табори.

Первісним організаційним зразком Українського «Пласту» була молодіжна організація «Scouting for boys», яку 1908 року заснував генерал Бейден-Пауелл для британських юнаків. Цей почин стали наслідувати інші країни, які дбали про добро своєї молоді й своєї батьківщини, а в Україні, крім того, було історичне підґрунтя – зі спадщини княжих часів та козаччини. Саме ця оригінальна спадщина стала, як підкреслює дослідник історії «Пласту» В.Скоробський, важливим ідейним джерелом української скаутської організації «Пласт».

У 1911 р. у Львові Петро Франко й Іван Чмола почали організувати перші пластові гуртки української молоді. На початку 1912р. було оформлено організацію української молоді «Пласт» на зразок скавтингу, але наповнену українським змістом і пристосовану до потреб українського народу. Організаційно-ідейні основи пластової структури подав Олександр Тисовський, дійсний основоположник Українського Пласту.

Після закінчення Першої світової війни «Пласт» розгорнув свою діяльність. Спочатку охоплював середньошкільну й студентську молодь у Галичині, а потім поширився на ремісничу і на сільську молодь Галичини й Волині. У часи визвольної боротьби в 1917-1920 рр. почалася організація пластових частин на центральних землях України, але обставини, у яких опинилася Україна після Першої світової війни, не дозволили там існувати «Пласту».

У 1930 р. польський уряд заборонив існування українського «Пласту» на тих українських теренах, що входили до складу Польщі. Але це не зупинило його діяльності, бо організації під іншими назвами продовжували пластову діяльність у вихованні дітей і молоді. Улітку відбувалися юнацькі табори та літні дитячі оселі, а пластові сходили в підпілля. У

**Секція: АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ АГРАРНОГО,
ЗЕМЕЛЬНОГО ТА ЕКОЛОГІЧНОГО ПРАВА**

Обіюх Н.М. Забезпечення енергетичної безпеки в країнах ЄС: шляхи імплементації загальноєвропейської енергетичної стратегії у національне законодавство.....	38
Настіна О.І., Цєпа Д.О. Проблемні питання державної підтримки фермерського господарства в Україні у 2020 році.....	40
Настіна О.І. Мораторій на відчуження земель сільськогосподарського призначення в Україні: проблемні питання використання земель.....	41
Мельник О.Г. Формування конкурентоспроможності виробничо-господарського потенціалу в контексті кластерної організації розвитку агропромислового виробництва в Україні.....	43
Пахомова А.О. Особливості інноваційних перетворень в аграрній сфері.....	44
Ярмоленко Ю.В. Договірна діяльність в АПК.....	46
Мельник В.О. Деякі аспекти основних принципів органічного сільського господарства за ІФОАМ (Міжнародна федерація органічних сільськогосподарських рухів).....	47
Ломакіна І. Ю. Роль соціальної відповідальності агробізнесу у забезпеченні сталого розвитку сільських територій.....	49
Ковальчук І.В. Проблеми правового регулювання дорадництва в аграрному бізнесі України.....	50

**Секція: ІСТОРИЧНІ, ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ТА
СОЦІОКУЛЬТУРНІ АСПЕКТИ ПУБЛІЧНОГО ПРАВА**

Росавіцький О.О. Місцеві вибори та адміністративно-територіальна реформа в Україні.....	52
Сімакова С.І. Окремі аспекти характеристики корупційних кримінальних правопорушень в Україні.....	53
Мельник Л.М., Грек І.М. Феномен церковного розколу в історіографії другої половини ХІХ ст.	54
Єфремова І.І. Адвокат-медіатор: особливості надання послуг.....	55
Малишко І.В. Медіація, як один із способів вирішення конфліктів.....	57
Курчин О.Г. Єдиний європейський патент: правові гарантії.....	59
Макарчук В.В. Правовий режим землекористування колоністів та іноземних поселенців в Російській імперії.....	60
Черненко В.Л. Роль молодіжної організації «Пласт» у національно-патріотичному вихованні учнівської та студентської молоді.....	62